

Pregó de la Festa Major de 1997

Senyor alcalde, autoritats,
gent que ompliu aquesta plaça
pendents de si tinc prou traça
per glossar festivitats,
benvinguts i ben trobats.

Va demanar-me, l'alcalde,
que vingúes a fer el pregó,
és a dir, a llevar la balda
d'un simbòlic porticó
que, en aquest vespre de calda,
obris la Festa Major.

Em toca, doncs, fer una crida
que us sacsegi l'esperit
perquè, des d'aquesta nit,
afluixeu un xic la brida
i, sense passar de mida,
feu l'ambient més divertit.

En efecte, per fer festa
cal que hi hagi moviment,
més goig i il·lusió en la gent,
que tot tingui més requesta
i, si en feu més tard l'enquesta,
que tothom quedi content.

Que hi hagi una bona fira,
de paradetes, la tira,
sensacionals atraccions,

animats jocs de cucanya
on es noti bé la manya
dels grandets i dels minyons,

circ o alguna pallassada,
ball fins a la matinada
si és que aguanten els ronyons,
teatre o bé revista,
i també dins de la llista
ha d'haver-hi exposicions.

Sense excessos ni desori,
que es retrati el consistori
i aquest cop no miri prim,
perquè en acabar la festa
pugui dir la gent més llesta:
"Quin alcalde que tenim!"

Malgrat tot, també sabeu
que no és sols alçar la veu,
fer més gresca i més gatzara.
Sempre la Festa Major
té una significació
i un valor més digne, encara.

És just el millor moment
per viure un retrobament
i un neguit ja a la vigília,
reconèixer el tronc comú
i tenir ben clar i segur

que tots som una família.

La festa també és la taula;
més que el menjar, la paraula,
el diàleg, l'amistat,
l'afecte d'una mirada,
i la ritual xerrada
evocant el temps passat.

És llavors, en fer memòria,
que hom es torna enyoradís,
que hom sent més seu el país,
el terror, la seva història,
i en segueix la trajectòria
com si hi trobés més encís.

La festa us parla del poble,
dels barris, de cada immoble,
d'entitats i institucions,
de casals d'aspecte noble,
de melodies de cobla
que s'escampen pels racons...

Torroella és prou sensible
al cant enèrgic de tible,
de tenora -que commou-,
de flabiol, que esperona,
i al cor de cada persona
hi ha una tonada d'en Bou.

I si la cobla profana
difon arreu la sardana
amb sabor tradicional,
la vostra formació bàsica,
acull la música clàssica
amb un amor quasi igual.

En són magnífic exemple
els concerts que, al vostre temple,
tenen ja un segell, per dret.
Sempre l'èxit en resulta,
i és perquè manté aquest culte
un home entès: en Lloret.

Els carrers de la vostra vila

-el més planer, el que s'enfila,
el que tomba, n'hi ha molts-
són tots el vostre escenari,
lloc de conviure diari,
i ells també ja parlen sols.

Plaça Major porticada:
dessota de cada arcada
heu afermat relacions.
Té la mida equilibrada.
Ni pel llarg ni per l'amplada
no li falten dimensions.

Les torres de les muralles
guarden secrets i rialles
i algun ensurt o neguit,
i aquests dies de la festa
sembla que alcen més la testa
amb orgull i traient pit.

El Montgrí, enorme sina,
amb el vent se us despenja
i mostra el sòl mineral.
I entre pedres s'endevina
una Santa Caterina
que us protegeix de tot mal.

El castell, buit de l'entranya,
és com una mola estranya
que no va arribar a servir
i, sense objectiu idoni,
va quedar per testimoni
d'un principi sense fi.

Permeteu-me la humorada
d'insistir, aquesta vegada,
en el mite d'un castell
que, en una època allunyada,
un rei d'host i cavalcada
va intuir-lo altiu i bell.

O el rei perdé pistonada
o la gent de la contrada
no el va seguir amb convicció.
Així queda qüestionada

la vostra fama guanyada
de poble treballador.

Sabeu moure bé les eines
i emprendre totes les feines
que cal, al moment precís.
Ah! Mes si surt una esmena
o acabar no val la pena,
plegueu i tothom feliç.

Això que dic es demostra
per no haver posat un sostre
al vostre castell llunyà.
I per deixar inacabada,
davant de tota mirada,
la punta del campanar.

Ja són, doncs, dues vegades
que deixeu força penjades
les obres que heu començat.
Sort que, per mostrar les ganes,
la colla de les sardanes
es diu Continuitat...

Quedi clar que la ironia
i l'humor que hi ha en el fons
és a propòsit del dia.
Són sols dues excepcions
-a més, en diferent segle-
que confirmen bé la regla
de les vostres actuacions.

La plana, feta d'engrunes
que els rius hi han acumulat,
amb la sorra de les dunes
i les restes de llacunes
de l'arròs de temps passat,
té color i varietat.

Les masies isolades
viuen crepuscles i albares
oferint sempre aixopluc
i desvien les mirades
cap al domini de fades
que sorgeix del cau del Duc.

Que en parlen de temps enrere
aquest cau, la Fonollera
i tants altres jaciments!
Vol dir que allò de "Torroella"
titllada de "vila vella"
val per als més remots moments.

Qui vulgui entendre amb afecte
i rigor, tot el trajecte
del que heu estat i sereu,
té la història concentrada
en passar la portalada
del vostre atractiu Museu.

I és que estimeu la cultura
com una eina que procura
deixar el cor més enlairat,
per trobar un nivell de vida
que us dona, amb la justa mida,
el que és la felicitat.

Tot aquest petit viatge
per la història i el paisatge
en un breu i concís guió,
us l'he fet perquè és la festa
i és també un moment que es pres-
ta
a fer un xic de reflexió.

Les festes, més que estridència,
són un crit a la consciència
-per si s'està endormiscat-
perquè a sota la teulada
hi hagi gent agermanada
que es parteix afecte i plat.

Hi ha la festa cara enfora
que, de lluny o de la vora,
porta sarau i brogit.
Mes també hi ha festa interna;
la que se sent i governa
en el fons de cada pit.

La que encara atrau els avis
que no esborren dels seus llavis

remotes evocacions.
La que ensenya a la mainada
que a cada taula parada
hi ha esperances i il·lusions.

Jo us convoco a aquesta festa
-i ja hi posareu la resta
si alguna cosa hi manqués.
Una festa en sentit doble:
que us estimuli els del poble
i sorprengui els forasters.

I que aquí, en plena plaça,
on gairebé sou en massa
i amb ànim predisposat,
s'enceti, aquesta vesprada,
la vostra Festa estimada,
sempre amb pau i amb llibertat.

Joan Domènech i Moner